

Розділ I

Невидима дівчинка

Кассандра Морган переховувалася в комірчині для мітел. Досить гарне місце, якщо врахувати всі обставини: крізь вузьке віконце потрапляло достатньо світла для читання, а перевернуте відро слугувало непоганим стільцем. А якщо не звертати уваги на запах плісняви й допитливу мишу, то тут було майже затишно.

Кессі знала всі найліпші схованки у школі: дах гуртожитку, живопліт за спортзалом, завжди порожній клас у східному крилі. Але комірчина з мітлами виявилася найближчою, коли вона почула

найстрашніший у світі звук: регіт дівчат із хокейної команди, що поверталися з тренування. Кессі прослизнула до комірчини якраз за мить до того, як повз неї пронісся грюкіт ключок разом із хлюпанням мокрого спортивного взуття.

Коли її серцебиття сповільнилося до нормального ритму, Кессі вмостилася в кутку й дістала з портфеля книжку. На суперобкладинці було вказано «Алгебра для середньої школи», але під нею ховалася інша книжка — у пурпуровій тканинній палітурці та з тисненим сріблом написом «Казки про фейрі»*. За неї довелося віддати шоколадний батончик і пів пакета м'ятних льодяників — солодощі були неофіційною валютою в школі-інтернаті Фауелл. Кессі старанно працювала заради своїх ласощів, місяцями виконуючи домашні завдання для інших дівчат, але за цю книжку з радістю віддала б і сотню шоколадних батончиків. Ця збірка була зовсім не схожа на звичайні «чарівні казки» про витончених створінь, що пурхають із квітки на квітку. Історії в ній були дивні й містичні: про юнаків, яких викрадали фейські королеви, про дівчиць, що танцювали вночі у відьомських колах

* У фольклорі германських і кельтських народів «фейрі» означає загальну назву різних надприродних істот. Серед них є і феї, і ельфи, й інші чарівні створіння — дуже різноманітні. Усі вони населяють сповнений магії світ, який часто залишається невидимим для людей. (Тут і далі прим. пер.)

із мухоморів*, про заблукалих скрипалів, які цілу ніч грали серед зелених пагорбів, а повернувшись, дізнавалися, що минуло ціле століття. І про дітей, які натрапляли на таємні двері, що вели до міст зоряного сяйва.

Кессі не те щоб не вірила у фейрі, просто була занадто дорослою для цього, але її цікавило, звідки взялися всі ці історії. Вона відшукала в шкільній бібліотеці відділ **398.4 «Надприродні й загадкові явища»**, проте на його полиці стояла лише одна книжка: «Фейрі та інші вигадки» А. Б. Іффі. На думку автора, появу цих створінь можна було легко пояснити незвичайними погодними явищами або вживанням сиру перед сном.

Але насправді не мало значення, правдиві ці історії чи ні. Адже щодня між уроками або вночі, заховавшись під ковдрою з ліхтариком, Кессі могла хоча б на кілька хвилин втекти від хокеїсток, математики й жахливого пудингу з тапіоки, що нагадував жаб'ячу ікру, — й натомість погуляти лісовими галявинами під місячним сяйвом.

Історія, яку вона зараз читала, розповідала про дроворуба, якому фейрі подарувала три бажання. Він, звісно ж, попросив собі всіляких дурниць: слави, багатства й одруження з принцесою.

* Коло з грибів, що, за легендами, з'являється в лісі на місці танців фей або ельфів.

От якби Кессі запропонували три бажання, вона точно знала б, що загадати. По-перше, попросила би більше книжок. Так, школа мала бібліотеку, але її стелажі були переповнені нудними підручниками, і дівчатам не дозволяли читати нічого, окрім суто навчального матеріалу. Їхні вчителі вважали, що учениці отримують достатньо завдань, щоб у них не залишалося вільного часу, і, взагалі, мають насичувати розум практичними, корисними знаннями, а не забивати голову фантазіями.

Попри це, Кессі вдалося створити власну таємну бібліотечку: в підлозі під її ліжком була незакріплена дошка, під якою вистачало місця для кількох книжок. Єдина проблема полягала в тому, що вона перечитувала їх так часто, що вже вивчила напам'ять кожне слово.

Другим бажанням Кессі було вирушити в пригороду, як дівчата й хлопці з її книжок. У Будинку Фауелл, здається, ніколи не відбувалося нічого цікавого, а їй не дозволяли покидати територію школи. На уроках вона часто уявляла, як вилітає крізь вікно, а відтак — за високу залізну огорожу. Опинившись на волі, вона мандрувала б світом, зустрічала би друзів і ворогів та рятувала б невинних людей від кривдників.

А от про третє бажання Кессі не дозволяла собі думати часто. Воно було її найзаповітнішим, але з роками ставало все складніше вірити, що воно

взагалі колись здійсниться. Від упевненості, яку вона раніше відчувала, тепер лишилася тільки маленька краплинка надії. Понад усе на світі Кессі хотіла б знову побачити маму.

Пролунав шкільний дзвоник. Кессі згорнула книжку й збрала речі.

Інтернат Фауелл містив дві окремі будівлі: молодшу школу, де Кессі жила й навчалася до 11 років, і середню, куди вона ходила тепер. Ця будівля з червоної цегли мала чотири крила, що розходилися від головної зали, наче розчепірені лапи величезного червоного звіра. На всіх вікнах школи стояли ґрати, тож Кессі нескладно було повірити чуткам про те, що колись Фауелл був в'язницею.

У череві звіра, тобто в самому центрі будівлі, розташовувалася їдальня. Кессі прийшла якраз вчасно, щоб стати в чергу за обідом. Щопонеділка вони їли одне й те саме: тушковану баранину — сіру масу з водянистою підливи та грудочок, які, якщо щастило, були м'ясом. З овочів подавали пюре без масла, схоже на мокрий пісок, і вистиглий горошок. На вигляд не надто апетитно, але оскільки вона обміняла останній батончик на книжку, то не могло бути й мови про те, щоб пропустити вечерю.

Кессі роззирнулася в пошуках вільного місця. Найкращі столи, розташовані біля єдиної батареї в залі, були зайняті гравчинями хокейної команди.

Інші дівчата сиділи групами або парами, теревенячи про шкільні справи або жбурляючись їжею. Кессі знайшла місце якомога далі від хокеїсток і, на жаль, від опалення. Дві дівчинки, що опинилися поруч із нею, відсунулися подалі, але Кессі вже звикла до такого й не звернула уваги. Вона настромила на виделку картоплину й зібралася з силами, щоб з'їсти перший шматочок.

У молодших класах Кессі мала кількох подружок. Опинившись у школі, дівчата однаково сумували за батьками та звичним життям. Проте щоліта й на Різдво інші учениці поверталися до своїх родин, а Кессі залишалася сама. Вона не могла запросити подружок до себе на канікули, їй не дозволяли залишати школу й виходити з ними на чаювання, коли їхні матері приїжджали в гості. Тому Кессі ніколи не була популярною і з роками все більше часу проводила на самоті. Це було не так уже й погано, адже їй складали компанію книжки та мрії, аж поки минулого року вона не перейшла до середньої школи. Саме тоді Кессі припустилася фатальної помилки — розлютила Блічер.

Ліззі Блічер була найпопулярнішою дівчиною школи Фауелл. Вона не вирізнялася ні вродою, ні розумом, ні навіть особливою вправністю в Іграх — попри те, що була капітанкою хокейної команди. Ні, міцна дівчинка з руками, схожими на валики, і чорним поясом із дзюдо панувала серед

старшокласниць, бо наводила на них справжній жах. Було розумно залишатися на боці Блічер, якщо тобі подобалася форма власного носа.

Прив'язані до флагштока штанці чи занурення голови в унітаз — такі нюанси Ліззі та її подружки вважали невіддільною частиною посвяти в старшокласниці. Тобі лишалося лише напустити на себе хороброго вигляду й поплакати потім у подушку. І в жодному разі не намагатися сказати щось у відповідь, а тим паче виправляти Блічер, коли та не правильно вживає слово «дилема».

Цей вчинок коштував Кессі останніх жалюгідних залишків її щастя в школі. Якщо раніше вона була просто непопулярною, то тепер стала для всіх порожнім місцем. Засвітитися поряд із Кессі означало потрапити до чорного списку Блічер, тож вона не могла звинувачувати нікого в бажанні уникнути цієї долі. Інші дівчата намагалися навіть не зустрічатися з нею поглядами в коридорах. Вдавали, що не чують, якщо вона просила їх передати сіль за вечерею. Ніхто не ділився з нею підручниками на уроках та не ставав у пару в Іграх.

Якщо вже й бути невидимою, вирішила Кессі, то до кінця. Тому вона намагалася не привертати зайвої уваги в класі, сиділа сама під час їди й проводила більшу частину вільного часу у своїх схованках. Згодом навіть учителі перестали її помічати. Іноді вона замислювалася над тим, що станеться, якщо